

دسولي کوچنی اتل سوله

Ketabton.com

د سنایي د پر مختیایي موسسی

۵

د سولې کوچني اتل

د سنایي پرمختیایي موسسه	:	خپرونکې
راز محمد دلیلي	:	مسول مدیر
احمد فرید عارفي	:	لیکونکې
غلام حضرت رحيمي	:	پښتو ژباړه
فتانه بکتاش عارفي	:	انځورگر
سید نذیر حسيني	:	کمپوز او دیزاین

- لومړۍ طبع : ۱۰۰۰ ټوکه، د سنایي پرمختیایي موسسه (SDO) د ۱۳۸۶ د وري میاشت.
دوهم طبع : ۱۰۰۰ ټوکه، د سنایي پرمختیایي موسسه (SDO) د ۱۳۸۷ د ژمی میاشت.
دریم طبع : ۱۰۰۰ ټوکه، د سنایي پرمختیایي موسسه (SDO) د ۱۳۸۸ د ژمی میاشت.
څلورم طبع : ۲۰۰۰ ټوکه، د سنایي پرمختیایي موسسه (SDO) د ۱۳۸۹ غویا میاشت.

اتم سړک، قلعه فتح الله د سنایي موسسه: په کابل کې پته
تېلفون: ۰۲۰-۲۲۰۱۶۹۳

۱۸۱: پوست بکس

برېښنا لیک: sieal@brain.net.pk

انټرنیټ پاڼه: www.sanayee.org

اور کزي پلازې شاته، یونورسټي ټاون، پېښور پاکستان: په پاکستان کې پته

تېلفون: ۰۰۹۲-۹۱-۵۸۴۲۱۵۵-۹۱۵۸۲۱۶۵

فکس: ۰۰۹۲+۹۱-۵۸۴۵۱۳۹

ددې کتاب ټول حقوق د سنایي پرمختیایي

موسسې پورې اړه لري.

تصويري كيسه

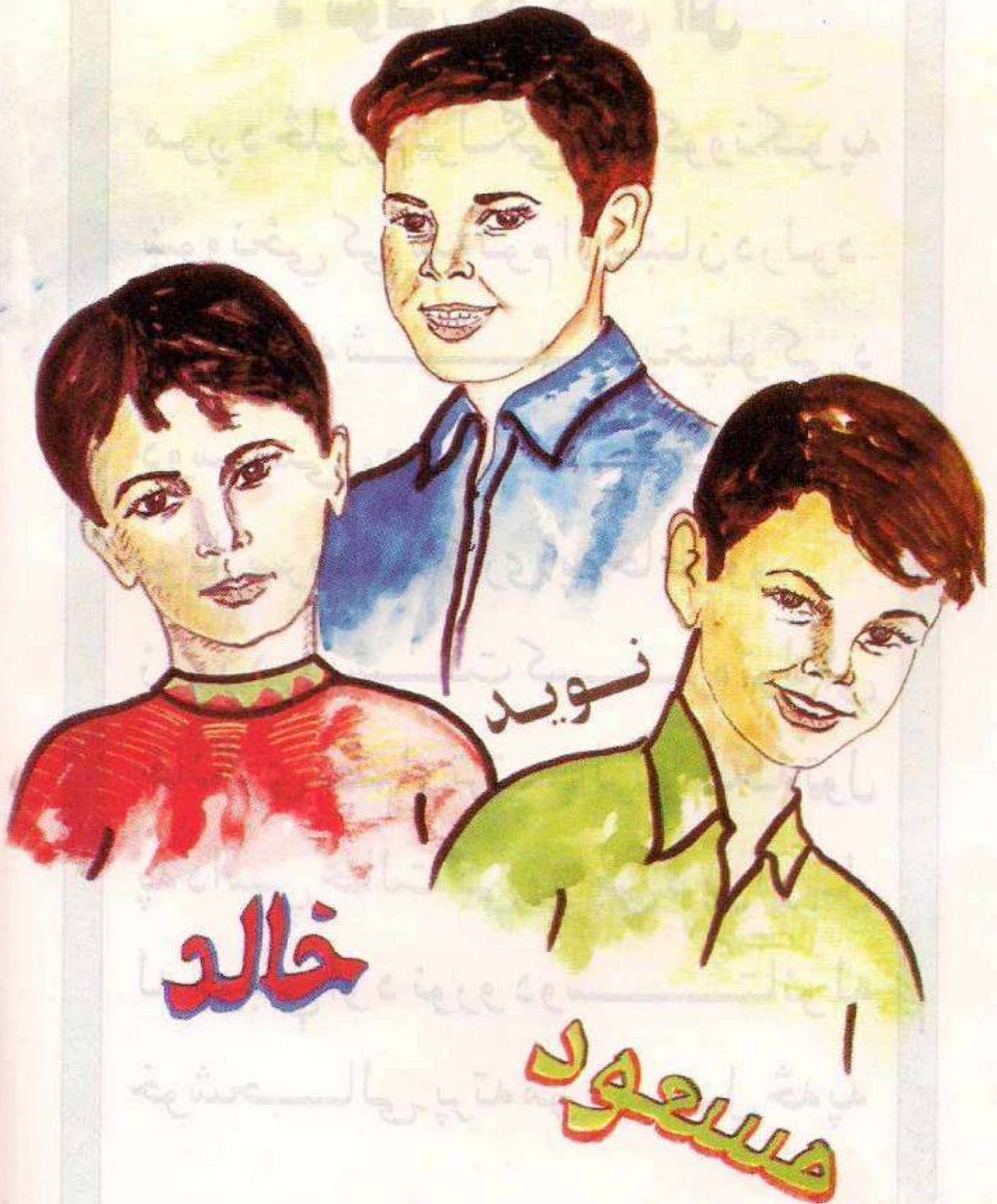
د سولي کوچنی اتل

سولہ

د سولې کوچنی اتل

مور د څلورم ټولګي زده کوونکو په
بنوونځي کې بڼه نوم او نښان درلود.
زموږ دغه شـهـرت پخپلو کې د
دوستۍ، صميميت، ملګرتيا او له
يو بل سره د همکارۍ په خاطر وو.

زموږ درویشـت کـسـيزه ټولګي
ځانګړی نظم او ترتيب لرلو ځکه ټول
په داسې حالت کې وو چې د يو او بل
له خوښې او د نورو د دوستانو له
خوشحالي پرته مو د بل څه په

هڪله فڪر نه ڪولو .
د بنوونجي د ڪارونو په سرته رسولو ڪي
مو هم خپله همڪاري نه سپموله . خالد
او نويد زموږ دوه تنه ٽولگي ملگري وو
چي بنو اخلاقو ، بني روزني او بنه
لياقت نمونه وو .
مسعود هم د هغوي يو نږدي دوست و .
هغوي ڊير خواږه ملگري وو . تل به يي
کوبنس ڪولو چي نورو ته گهور تمام شي .
ورخي او اووني تيري دي او زموږ ٽولو په
زړونو ڪي د ميني او دوستي خپي ورخ په
ورخ زياتيدي . ٽول په لوستونو بوخت وو
حڪه څلور نيمه مياشـتنـي آزمويـنه را
روانه وه .

د یادولو وړ ده چې ډیر زړه سوانده او
مهربانه بنوونکي مو هم درلودل. هغوي
هم زموږ په بنوونه او روزنه کې زیات
زیارگاله. خولکه څنگه چې د ژوند د
خوشحالی وړخې کمې وی، زموږ د
ټولګي پر فضا باندي هم د خوابد یو
توري وریځې راخوري شوې او هغه
داسې چې:

یوه ورځ خالد او نوید د همیشني عادت
پر خلاف غیر حاضر وو. ټول حیران وو
چې ولې دغو دوو خوږو دوستانو غیر
حاضري کړې ده، ځکه هغوي هیڅکله
هم غیر حاضري نه کوله.

سبا هم په ټولگي کې د هغوي ځايونه
تش وو، ټول حيران وو چې زموږ په دغو
دوستانو څه شوي دي چې نه دي راغلي.
تر دې چې په دريمه ورځ خالد يوازي او
ډير خواشيني ټولگي ته راغی. په څيره
کې يې هغه پخوانی خوشحالي نه وه.
خواشيني او خپه بنکاریده. ټول ورځه
راتاو شول، هريو ورځه پوښتنې
کولې، چيرته وي خالد جانه! نويد ولي
نه دي راغلي؟ ژر شه ووايه چې موږ ټول
درپسې خپه وو. خالد پته خوله و او
ځواب نه راکاوه.
په پای کې مو په لوړ غږ او جدي توګه

ورڅخه وپوښتل: خالد جانه ووایه چې
څه پینښ شوي دي؟
آخرد خالد شونډې بیرته شوي، په
داسې حال کې چې له خیرې څخه یې
قهر اوریده په رپیدلو شونډو یې وویل:
«د نوید پوښتنه مه کوی! افسوس چې
نوید نور هغه پرونی نوید نه دی. زما
هیلي او آرزوګانې یې په ایرو بدلې
کړې. ما هغه دوست او ورور باله، خو
اوس هغه یو خود خواه او کلان کاره
بنیادم شوی دی، چې تاسې نه پوهیږئ
خوزه پوهیږم. ما له خپلو غمونو سره
پریږدئ او ولاړ شی...»

د خالد خبرې لاپاي ته نه وې رسيدلې
چې لوست پيل شو او د دري بنوونکي
صاحب ټولگي ته راغی. زده کوونکي
ټول د هغه په احترام ودریدل. کله چې د
دري ساعت پای ته ورسید او تفریح
شوه، ټول زده کوونکي د خالد په
شاوخوا راتول شول او بیا موهم غوښتل
ورڅخه پوښتنې وکړو خو خالد د اوبو
څښلو په بلنه له مور څخه لرې شو.
ټول دوستان په تیره بیا مسعود
خواشینی و چې حتماً کومه مهمه
پېښه شوې ده چې خالد دومره د نوید
په باب یادونه کوي. ځکه هغوي مو
څلور کاله داسې نه وولدلې چې

ترمنخ يې کوم کوچنی خپگان هم پيښ
شوی وي.

مور هېڅ یو نه پوهیدلو چې ولې دغه دوه
تنه دوستان له یو بل نه خپه شوي دي چې
ان دوه ورځې له ښوونځي څخه هم غیر
حاضر شول. د رخصتۍ په وخت کې هم
خالد بکس او کتابونه تر تخرګ لاندې
کړل. په بیره ان په منډو سره د کور په لور
روان شول. ټولو د ټولګي ملګرو او مسعود
په حیرانتیا سره دې حالت ته کتل او ټولو
تعجب کاوه او نه پوهیدل چې څه وکړي.
فکر مو وکړ چې د نوید راتلو ته انتظار
وباسو چې په خبره پوه شو او لاره چاره

يې و مومو .
تاوده لمر اړ کړو چې د خپلو کورونو په
لور روان شو او يو څه دمه وکړو .
سبا کله چې موبړ د خپل ټولگي په تنظيم
بوخت وو نويد ورو ټولگي ته راننوتلو او
په لوړ غز يې ټولو ته سلام و اچاوه ، ټولو
په خوشحالي او غالمغال سره هغه په
لاسونو کې پورته کړ او شکر مو وکړ چې
بيا ټول سره يو ځای شو .

خو خوشيبي لانه وي تيري شوي
چې دي چغو خپل ځای سکوت او
چوپتيا ته ورکړ او بيا هر يوه پوښتنه
کوله چې دا څو ورځې ولي

رانه غلې؟ ولي؟ ولي؟ په پای کې نوید
سل زړونه یو کرل او خپله کیسه یې داسې
بیل کړه:

درې ورځې مخکې چې د مازدیگر له
لمانځه وروسته مې وره نان وایې ته وړل،
د ناوایې ترڅنګ د وید یو گیم کله دی
چې هلکان هره ورځ په کې وید یو گیم
کوي. یو ناڅاپي مې خالد له نورو دوو تنو
سره په وید یو گیم کې ولید، ډیر خپه
شوم، له ځانه سره مې وویل خالد او دا
ځای؟؟؟

له دې امله چې خالد ډیر را باندي گران و نو
ځان مې کنټرول نه کړ او په قهر سره مې پرې
غږ وکړ: دا ستا ځای نه دی! زه خجالت باسم

چې ستا دوست یم او نور په لسگونو
نصیحتونه خود خالد غوړونه لکه چې
کانه شوي وي، زما خبرو ته یې هیڅ پام
ونه کړ او له دې امله چې هغه د خپلو
وید یو گیم بازه ملگرو ترمنځ و شرمید،
زه یې په خرابو او ناوړو خبرو خپه کړم او
د خپلو دوستانو په لمسون یې په مخ په
خپیره وو هلم.

کله چې خبره دې ځای ته را ورسیده،
نوید سوړ اسویلی و کینن او وې ویل: د
نیگی سزا بدې ده.

له یوې لنډې چوپتیا وروسته نوید د خپلو
خبرو په دوام وویل: ما خالد پیژاند، ستاسو

په شان د هغه له اخلاقو، روزني او
لياقت څخه خبر وم نو کله مې چې
ډوډۍ کور ته ورسوله له مور څخه مې
اجازه واخيستله او د خالد دوي کور ته
ورغلم. نږدې يو ساعت ورته ماتل شوم
چې له هغه سره له نږدې خبر وکړم،
خپلو کړو وړو ته يې متوجه کړم او بيرته
سره دوستان شو. خو کله چې خالد کور
ته راغی او زه يې وليدلم باور وکړی...
د نوید له سترگو څخه او بنکې روانې
شوي او ستونې يې ډک شو. ټولو دوستانو
سرونه کښته اچولي وو او خپه وو.
نوید خپلې او بنکې پاکې کړې او غاړه يې

تازه کره او بیا یی په خبر و پیل و کره:
زه هغه شپه د خپلې خولې په ترخه مزه
پوه شوم. وپوهیدم چې د یو دوست له
لاسه ور کول خومره سخته خبره ده.
سبا مې له خپلې مور سره مشوره وکره
او بیا د خالد دوي کور ته ور غلم چې د
هغه له مور او پلار سره چې زه هم د خالد
په شان پرې گران یم خبرې وکړم او
هغوي د خالد په دې کار خبر کړم، کله
چې د هغوي کور ته ور ننوتم، د ورځې
په وخت کې په کور کې د خالد له
موجودیت څخه حیران شوم.
زما په فکر خالد له شرمه مکتب ته نه و

تلی او په کور کې ناست و. لب و او په کور کې
نوید لاخلې خبرې نه وې خلاصې کړې
چې خالد په چټکۍ سره ټولګي ته را
نوت او له سلام او پوښتنې پرته د صنف
په یوه وروستی چوکۍ کیناست.

ورځې تیریدې او مور داسې پوه شول چې
خالد یې په کور کې هم ملامت کړی دی او
خالد د نوید په وړاندې لاسې عقده مند
شوی دی. او له زړه نه ورڅخه خپه دی او
هیڅ کله یې نه غوښتل چې بیا له نوید
سره دوستي وکړي.

د څلورم ب ټولګي نور هغه پخوانی ټولګي
نه و، هر یو په یو کونج کې کیناستو او

خپل لوستونه مو لوستل .
خالد او نوید چندان له لوست سره مینه
نه درلودله . کورنۍ وظيفې يې هم نه
کولې . مور ټول د هغوي په دې حالت
خواشینې وو ، خو مسعود له نورو څخه
زیات خپه و .

ځکه هم خالد او هم نوید د هغه بڼه
دوستان وو . زموږ ټولگي ملگرو د
مسعود په مرسته خو ځلې هڅه کړې وه
چې نوید او خالد سره پخلا کړو خو
امکان یې پیدا نه کړ ، ځکه خالد نا امله
ملگرو له کاره ایستلي و . هغوي نوید د
خالد د بنمن باله او خالد یې هڅولو چې
له نوید سره پخلا نه شي . د دې

خبرې علت هم څرگند و او هغه دا چې د
هغوي ویده یو گیم خوښ و خوله لوست او
بنوونځي سره یې دښمني وه. خو خالد
په دې ورځو کې ویده یو گیم ته هم نه تللو.
کرار کرار د ټولگي زده کوونکي هم په
دوو ډلو وویشل شول څوک د نوید
پلویان وو او څوک هم دخالد. دوي ټول
هغه دوستان وو چې خپل ټول ځواک او
انرژي یې په صمیمیت، دوستۍ او د
ټولگي په ترتیب او تنظیم لگوله خو
اوس زموږ ټولگي خپل شهرت له لاسه
ورکړیدی.
مسعود تل پریشانه و او زیات تلاش یې

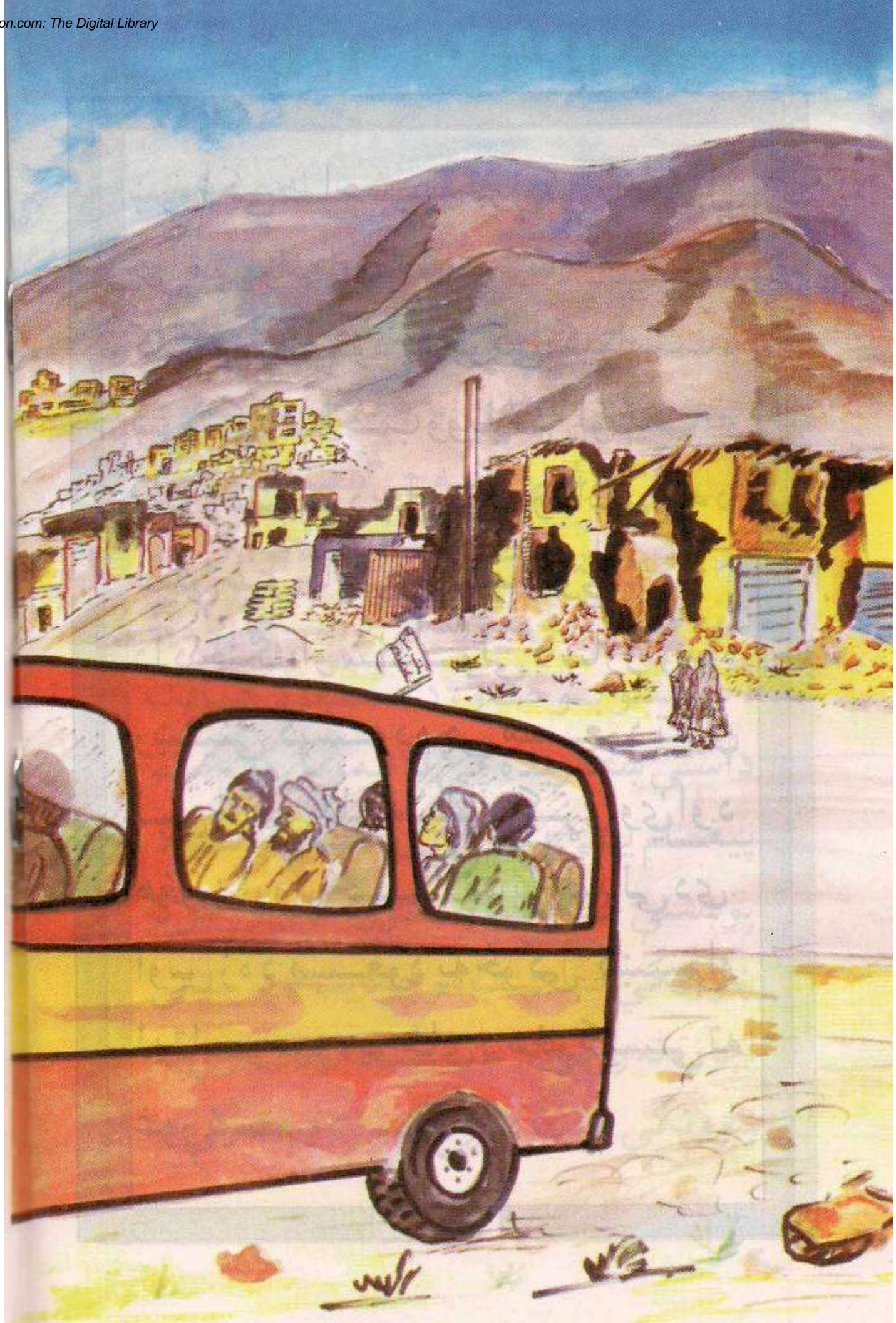
کاوہ چي دغه حالت پاي ته ورسوي خونه
بريالي کيده. د پښتو او دري ښوونکي
هم په دې موضوع باندې څه نا څه خبر
شوي وو، ځکه د ټولگي حالت په ښکاره
دا موضوع بيانوله. هغوي څو ځلي له
زده کوونکو څخه پوښتي وو چي په
موضوع پوه شي، خو مور له شرمه خپلو
ښوونکو ته څه نه ويل. مور ټول پوهيدلو
چي جنگ او دعوا ښه کار نه دي او زموږ
خواره ښوونکي خپه کيدل.
شپي ورځي تيريدې، داسې وخت را ورسيد
چي مسعود هم غير حاضري پيل کړه، تر
دې چي غير حاضري يې لسو ورځو ته

ورسیدله. هلکان پریشانه وو حکه
آزموینې را رسیدلې وې. مورې ټولو
لوستونه ویل او کوبنښن مو کولو خود
مسعود درك نه و، تر هغه چې مسعود
یو ورځ راغی کله چې هغه له لس
ورځنۍ غیر حاضرې وروسته ټولگي ته
ننوت، د دري ښوونکي د حاضرې په
اخستلو بوخت و، د مسعود حالت
داسې ښکاریده چې تا به ویل کوم مهم
پیغام یې راوړی دی. مورې ټولو د
پوښتنې حالت غوره کړی و. خود
ښوونکي صاحب موجودیت د پوښتنې
اجازه نه را کوله. مسعود د دري له
ښوونکي سره د روغ بېر په وخت کې د

بنوونکي صاحب په غوږ کې څه وويل
چې مور وانه اوريدل.

کله چې مسعود په څوکۍ کيناست،
بنوونکي صاحب وويل: نن لوست نه
وايو، مسعود جان مور او تاسې ته د
خپلې غير حاضرۍ کيسه کوي.

دا د جنگ او سولې د بنارونو يوه
رښتيني کيسه ده چې مسعود تيري
لس ورځې هلته تيري کړې وي او د
هغو بنارونو حالات يې ليدلي دي.
اوس زه د مسعود په څوکۍ کښينم او
له تاسو سره يو ځای د هغو کيسې ته
غوږ نيسم.

مسعود د صنف مخې ته ودرید او د
خپلې کیسې له پیل مخکې یې یو شمیر
عکسونه له خپل بکس څخه را وایستل
او د ښوونکي صاحب پر میز یې
کیښودل. مور ټول د کیسې اوریدو ته
منتظر وو.

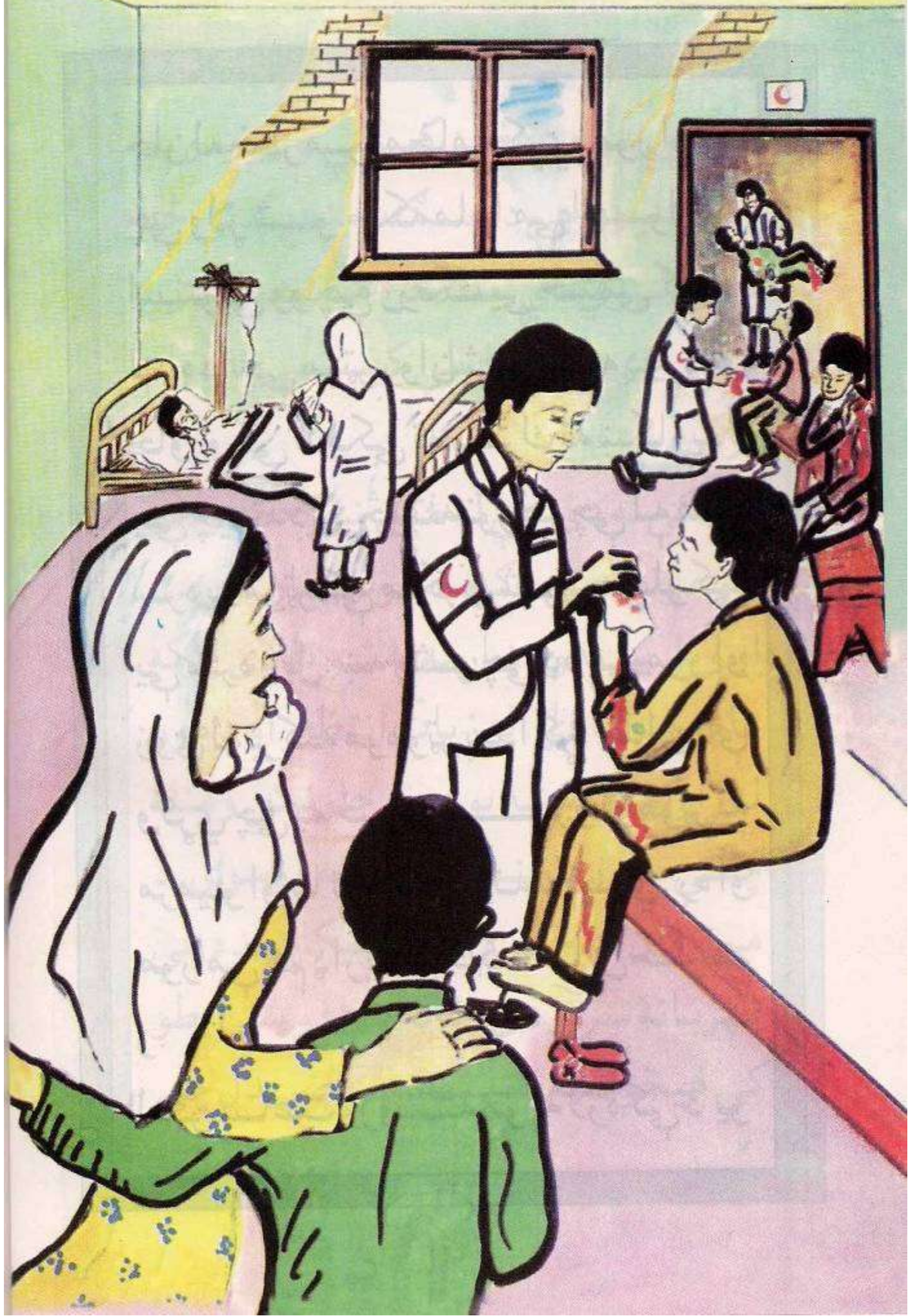
مسعود غاړه تازه کره او خپله کیسه یې
په یو غمجن حالت او غرسره داسې پیل
کړه.
ماما کره چې د جنگ په ښار کې دی ولاړو.
کله چې ښار ته ورسیدو... مسعود نه شو
کولای خپلو خبرو ته دوام ورکړي، ځکه
ستونې یې ډک ډک کیده او اوښکی یې په
سترگو کې راټولې شوې وې. مور هم به یې

صبری سره دهغه د کیسې د اوریدو په
انتظار وو چې د جنگ په بناړ کې څه
پېښ شوي دي. بالاخره مسعود په ژر
غوني غږ سره خپلې کیسې ته دوام
ورکړ.

مخکې له دې چې له خپل بناړ څخه روان
شو موتر نه پیدا کیده. موتر واناڼان بیریدل
او ویل یې: موږ بناړ ته نه شو تللای ځکه
هلته جنگ دی. له زیات انتظار او د مور
له زاریو وروسته یو موتر چلونکي ومنله
چې موږ د جنگ بناړ ته ورسوي. د
موتر واناڼ له څیرې څخه ښکاریده چې
مهربانه سړی دی. ځکه په هغو شرایطو
کې هیڅوک نه حاضریدل چې

خان له خطر سره مخامخ کړي. مورې او وو
چې ولاړ شو. ځکه ماما مې احوال را
استولي وو چې ورتگ يې حتمي کاوه.
لنډه دا چې موټر روان شو او په دوږو او
خاورو کې مخکې ته سرک نه بنکاریده
چې چیرته دی. خو تنه نور هم چې له مورې
سره په موټر کې ملگري شول پخپلو کې
يې سره ويل: بڼه وشو چې ددغې مور او
زوي له برکته مو موټر پيدا کړ. خدای دې
وکړي چې په خیر ورسپیږو او موټر په
مرميو او یا توغندي ونه لگيږي. زه او
مور مې هم ډاریدلو ځکه د ماین خطر هم
و.

له یو ساعت وروسته مو په لاره کې د یو

بنوونځي وداني وليدله چې سوي او
ورانې شوي وه. څو کي او د بنوونکي ميز
او نور له ياده تللي خوبونه وو چې گڼې
هيڅ نه وو.

ټولگي او د مکتب د ادارې د يو الونه
سوري سوري وو. د کلي يوه سپين ږيري
کيسه کوله چې څه موده مخکې په
همدې بنوونځي کې يو بنوونکی او درې
تنه زده کوونکي د توغندي د لگيدو له
امله شهيدان شول. هغه دي هغه بيرغونه
وينې! هغه يې قبرونه دي. کله چې له
بنوونځي څخه تير شو لاره ډيره خرابه وه
او موټر ورو ورو روان و. ما د سړک بني او
کين خواته کتل بدبختيانې مې ليدلې،

غمونه مې ليدل او د جگړې محصول مې
ليد. له نيم ساعت وروسته يو روغتون ته
ورسيدو مور مې ترې شوې وه له موټروان
خڅه يې وغوښتل چې ودريري. کاشکې
هيڅکله نه وای دريدلي، روغتون ته
ورننوتلو. نه پوهيرم څنگه مو د هغو ټولو
شيانو د ليدلو زغم کاوه. د خلکو بيروبار
د کورنيو نارې سوري، د ناروغانو زگير
وي. درې تنه ډاکتران او يونرس د
ژغورونکو ملايکو په شان هر خوا
زغليدل او تپيان يې د عملياتو خونو ته
وړل. تپيان اکثره ماشومان وو. يو مور
ډاکتر ته زارې کولې چې ډاکتر صاحب،

ماشوم مې د مرگ په حال کې دی. ډاکټر
ورسره په نرمۍ خبرې کولې. ددې
صحنې په لیدلو سره مې مور اوبه هم ونه
څښلې.

یو ډاکټر مې مور ته ویل نن سهار په هغه
نږدې کلي کې درې څلور توغندي
ولگیدل چې په ترڅ کې یې په لسگونو
تنه مړه او گن شمیر تپیان شول. سترگې
مې توري توري کیدې د مور لاس مې
ونیو او په زیاتې خواشینۍ سره موټر ته
وروختلو.

د موټر سورلی مور ته انتظار وې. هغوي ټول
خواشیني او خپه بنکاریدل. یوه مرگونې
چوپتیا په موټر کې خپره وه. موټر روان و او

مور بهم په چرتونو کې ډوب وو.
د ماما تر کوره مویوه خبره هم سره ونه
کره. د ماما د کور خواته موله موټروان
خڅه وغوښتل چې مورپلي کړي. کله
چې د ماما کره ورسیدو فکر مې وکړ
چې له مړو سره مخامخ یو.

ماما د ماما میرمنې او بچیانو یې
یوازي پوسټکي پرمخ لرل. لوږه غم او
وحشت او په هره شیبه کې د توغندیو
غږونو خلک له گڼ شمیر مصیبتونو سره
مخامخ کړي وو.

ماما مې راته ویل په ښار کې نه درس
شته نه تعلیم. خلک ټول وږي دي جنگ د

خلکو هر څه ورڅخه اخستي دي. کور نه
لرو، ډوډۍ نه لرو، لوست او ښوونه نه
لرو يوازې او يوازې شهيدان لرو، هره
ورځ يوه مور بوره کيږي او يوزوي ښې
پلاره کيږي او ښې موره کيږي او زړې
ښځې په دعا دي چې وطن ته سوله
راولي.

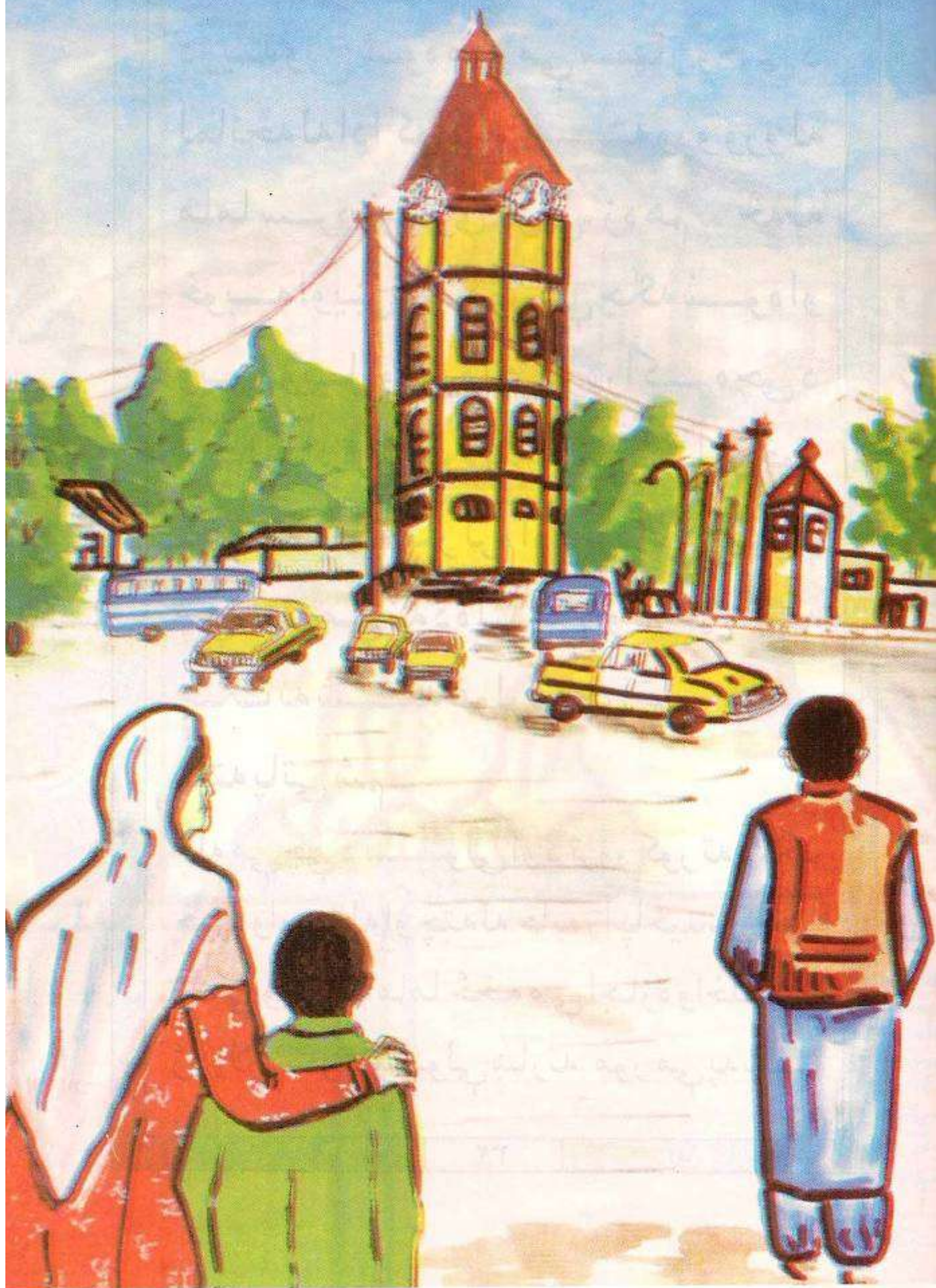
ښوونکي او د ټولگي ملگرو په څير سره
د مسعود خبرې اوريدلې. د ټولگي فضا
خاموشه وه ځينو ورو ورو ژړل.

مسعود عکسونه د ميز له سره
راواخستل او د ټولگي ملگرو ته يې
ښودل چې د جنگ د ښار د خلکو د تراخه
ژوندانه ښکارندوي وو.

د مسعود خبرو له نورو څخه زيات پر
خالد اغيزه وکړه او هغه يې حيران کړی
و. نويد ژریده. بنوونکي صاحب هم په
فکرونو کې ډوب و.

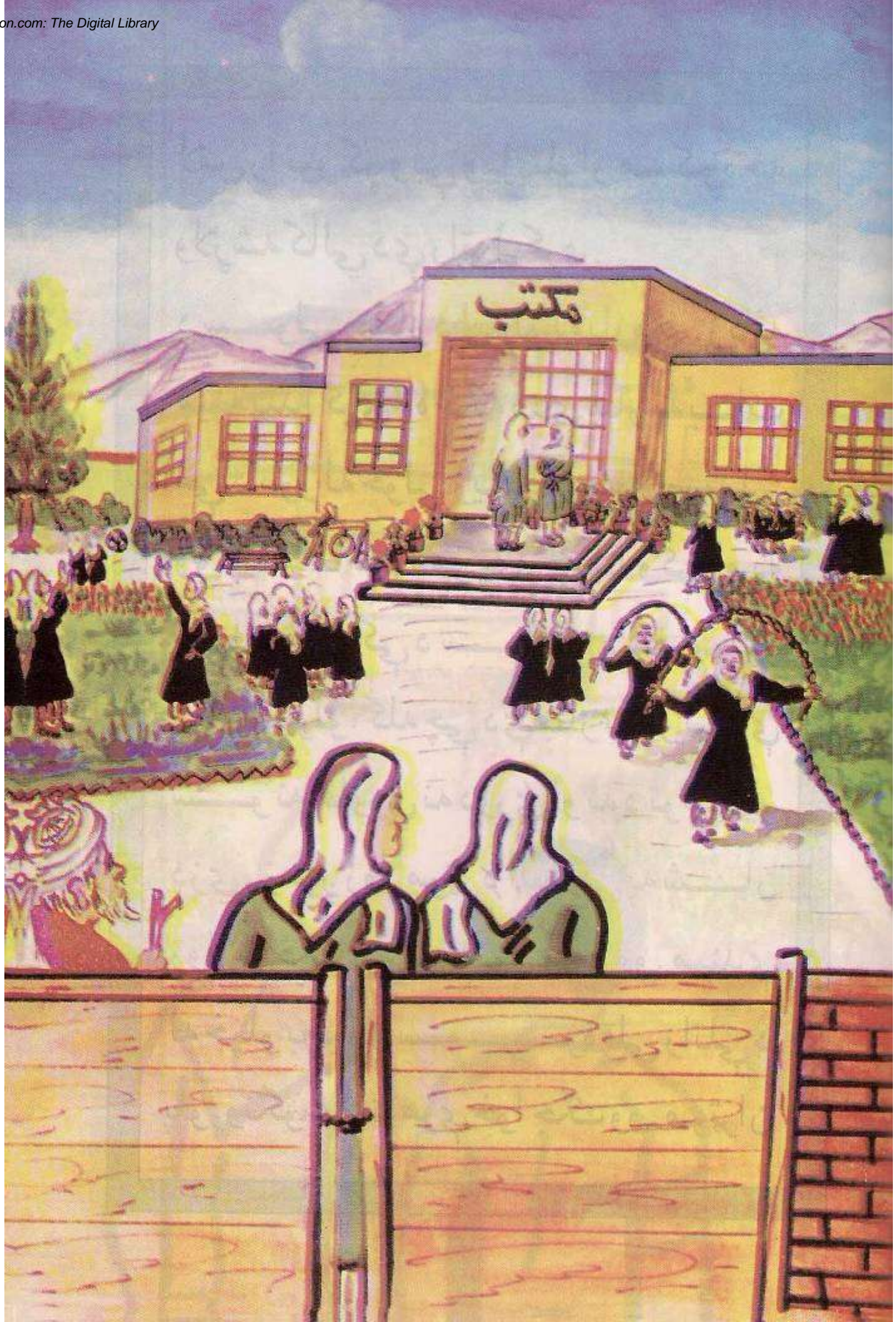
مسعود عکسونه بېرته ټول کړل او
خبرو ته يې داسې دوام ورکړ. دوه
ورځې مو په زيات مشکل سره د جنگ
په بناړ کې تيرې کړې او دعا مو کوله
چې ژر او په خیر سره له دې بناړ څخه
ووځو.

د ماما مشکل مو د مور په موجودیت
کې حل شو. د خلکو د غمونو او
کړاوونو د اوریدو توان مونه درلود.

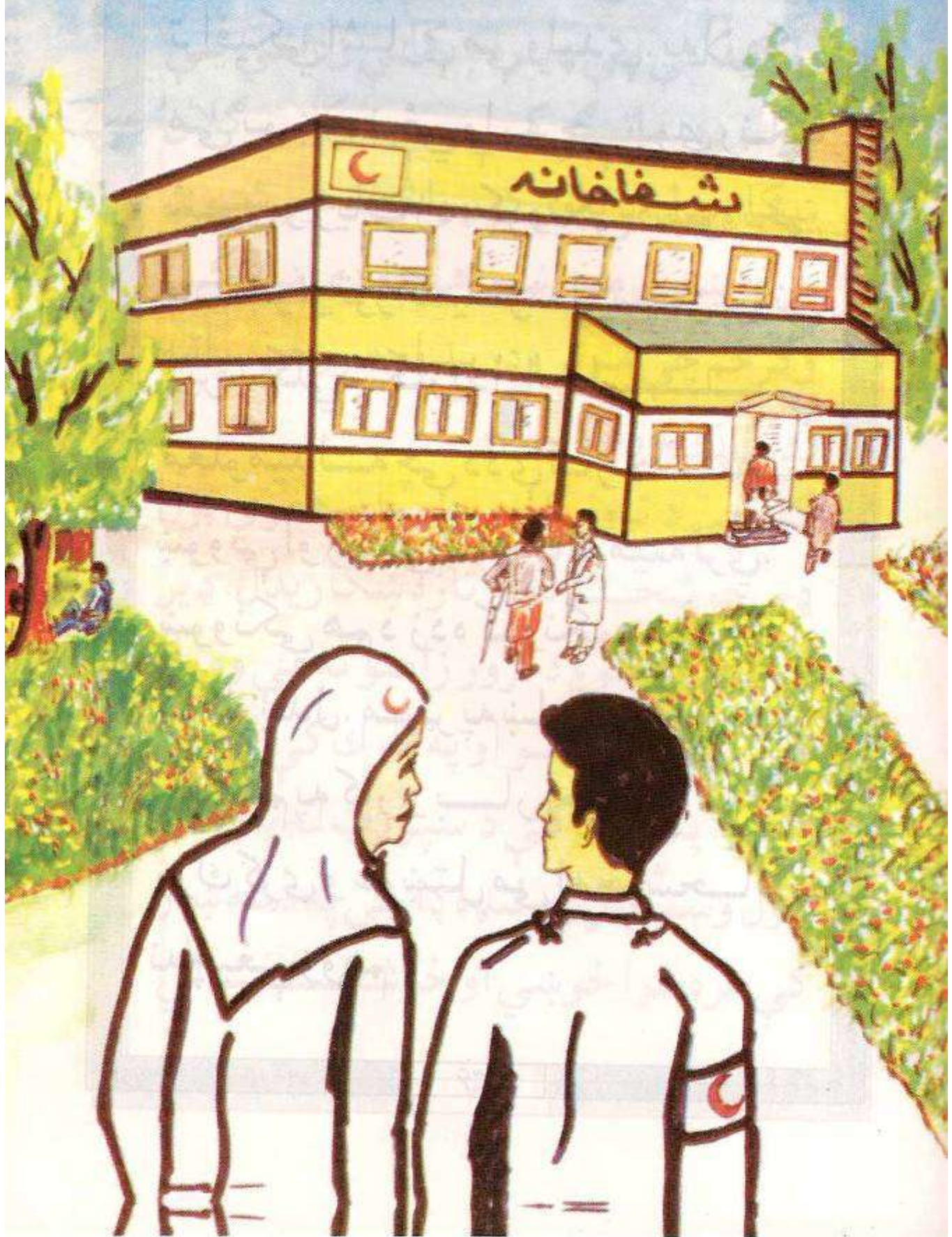
دریمه ورخ شوه مور می سهار وختی د
لمانخه له ادا کولو وروسسته ورو ورو له
ماما سره خبرې کولې. زه هم یوڅه له
خوبه اویښم وم، مور می جگه شوه او
ویې ویل وروره اجازه را کره چې د
مسعود د ترور کره ولاړه شم ستا له خور
سره هم یوڅه کار لرم او ډیره موده شوی
چې هغه می نه ده لیدلې او دا چې هلته
جنگ نه شته غواړم درې څلور ورځې
هلته پاتې شم.

کله می چې د سولې او د ترور کور ته د تگ
خبره واوریدله او چته له ځایه را پاڅیدم او مور
ته می وویل له ماما څخه می اجازه واخله چې
ژر ولاړ شوم د سولې بنارته. مور می په سر

لاس را تير کر ويې ويل تلوار مه کوه څه
ولاړشه کالي دي راتول کره.

د سولې د بنار د ليدلو له پاره مې زياته
مينه پيدا کړې وه ځکه د دې بنار په باب
مې د مور له خولې زياتې کيسې اوريدلې
وي. له ماما سره مو په مخه بڼه وکره او په
يو زاړه موټر کې د سولې د بنار په لور
روان شولو. کله چې دې بنار ته ور نيرېدې
شونه خاورې نه دورې او نه د توغنديو
ډزي، زموږ زور موټر د الوتکې په شان
روان و ځکه سر کونه ټول قير وو. ميندې
له خپلو بچيانو سره تلې راتلې د
پلورونکو غږونه هرې خوا جگ وو. موټران

هرې خواته په حرکت کې و. پولیس او
ترافیکي اشارې مې ولیدې. په لاره کې
مې یو ښوونځي ولید چې نوی رنگ
شوی و زیات زده کوونکي د ښوونځي
و د نجونو تور کمیښونه او سپین پروني
ډیر ښکلي ښکاریدل او داسې
معلومیدله چې ددې ښار خلک له
ښوونې او روزنې سره زیاته مینه لري.
ښوونکي هم د زده کوونکو په منځ کې
ښکاریدل. موټر په ښار کې روان و او
خلک هم په کار و بار اخته وو. ما ځان
ورک کړی و غوښتل مې له خوشحالی
نه چیغې ووهم.

يو حل مي سترگي په يور و غتون
ولگيدلي چې ډيره بنكلي وداني يې
درلوده په انگر کي يې بنكلي گلان
بنکاريدل. د ترور کور راڅخه هير شوی
و. غوښتل مي نور هم په دي بناړ کي
وگرځم چې موټر ودرید او مور مي راته
وويل زويه راورسيدو.

کله چې د ترور کره ورسيدو هغوي ټول
ډير خوشحاله او تازه بنکاريدل. ډير
خوشحاله شوم د ترور زامنو ته مي وويل
چې بهر ولاړ شو او په پارک کي لوبې
وکړو. په پارک کي د سپورت له پاره هر
ډول وسايل وولنده دا چې په دغه بناړ
کي هره خوا خوبني او خوشحالي

وه. ز مورډ تولو خيرې يو ځل بيا خلاصې
او خوشحالي شوي وي.

مسعود د ميز له سره بيا خوداني
عکسونه راواخيستل او مورډ ته يې
راوښودل دا عکسونه د سولې د
بناروو، دومره ښکلي بنار مورډ په خوب
کې هم نه وليدلي او پوه شو چې د جنګ
او د سولې د بنارونو ترمنځ څومره
توپير دي.

مسعود عکسونه ټول کړل او د خالد او نويد
خواته يې وکتل او پخپل ځای کيناست.
بيا د دري د ښوونکي صاحب خپلې
خبرې داسې پيل کړې.

خوږو بچيانو! د مسعود جان كيسه مو
واوريدله اوس زه له تاسې څخه پوښتم
چې كوم ښار ښه دى د جنګ او كه د
سولې؟ ټولو په يوه غږ د سولې! د سولې!
په دې وخت كې د دري ښوونكي
صاحب لكه چې د ټولگي له ټولو حال
احوال څخه خبروي په مهرباني سره د
خالد خواته ورتاوشو او له هغه څخه يې
وپوښتل: خالد جانه ستا نظر څه دى؟
خالد چې د كيسې له پيل څخه ژر غونى
غوندي و چيغه كړه د ښوونكي صاحب
خواته يې ورمنده كړه او د هغه په غيږ
كې يې ځان واچاوه.

بنوونکي صاحب په مهرباني ورته وويل:

خالد جانه بچيه!

له نويد څخه بخښنه وغواړه زه له هر څه

نه خبريم له مسعود جان څخه هم مننه

وکره.

نوید او مسعود دواړه بنوونکي صاحب

خواته ورغلل او خالد يې په غيږ کې

ونيو. نور هم ورغلل او خالد يې په غيږ

کې ونيو.

د دري بنوونکي صاحب ډير خوشحاله و

او ډير ژرد څلورم ب ټولگي بيا د سولې

او دوستۍ ټولگي شو.

په دې وخت کې بنوونکي صاحب د تختې

خواته روان شو او ويې وويل د سولې اتل

مسعود دی چي د دوو مرورو ملگرو
ترمنځ يي د پخلايني زمينه برابره ڪرڻ لاءِ
هغه وروسته مسعود د سولي د کوچني
اتل په نامه ياد ڪيو.

اوس نو زموڻ ٽولگي سربيره پردي چي
بڻه نوم او نڀان پيدا ڪرڻ د سولي کوچني
اتل هم لري.

Preface

Dear readers,

It is an obvious fact that peace is the most urgent requirement of our society and all Afghan people, old, young and children are impatiently waiting for it. But the point at the issue is that we should not wait for the others to bring peace for us. We ourselves should try hard to ensure peace in our society. We should start peace initiatives from the grassroots levels i.e. schools, families, villages and work collectives and expand it to the nation level.

Sanayee Development Organization (SDO) has published an illustrated children story in Dari language entitled "Small Champion of Peace" written by Ahmad Farid Arfi. This book gives a strong motivation for peace initiative at the grassroots level.

It is worth mentioning that the story of this book not only gives a moral lesson from disastrous consequences of war but gives a strong motivation for peace as well. This book will be usefull for the children, teenagers and other group of the society.

By publishing of this book I hope that we may take a step forward toward dissemination of culture of peace in our society.

With Regards,
Raz Muhammad Dalili

Da Sule Kochnay Atal

(Small Champion Peace)

Published by : Sanayee Development Organization (SDO)
Editor - in - Chief : Raz Muhammad Dalili
Author : Ahmad Farid Arifi
Translated by : Ghulam Hazrat "Rahimi"
Edited by : Ass. Prof. Sarwar Mamound
Artist : Sultan Hamid Fanoos
Composed By : Saifullah Zamani

1st Edition : 1000 copies, Financed by (SDO), May 2007
2nd: Enditon : 1000 copies, Financed by (SDO), Nov 2007
2nd: Enditon : 1000 copies, Financed by (SDO), Feb 2008

Publishing date : Apr 2010
Number of copies : 2000 copies
Financed by : Sanayee Development Organization (SDO)

Kabul address : Sanayee Development Organization (SDO)
Qala-e-fatiullah 9th street, Near Shahoon Electricity Junction
Kabul telephone : 0093-(20) 2201693
Post Box : 181 Kabul Afghanistan
Email : sdfkabal@ceretechs.com
Websites : wwwsanayee.org
Www.nawidefarda.com

Peshawar Address : Kabul English Language Center,
Behind Orakzai Plaza and total CNG, university Road Shaheen
Town, Peshawar Pakistan
Telephone : 0092-91-5842155 - 91582165
Fax : +92+-1-5845139

All Rights Reserved

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**